

е голѣмъ вредъ за тѣхъ; тѣ си въобразявахъ че сичкытъ тѣзи разговоры не ставахъ за друго освѣнь за да изстудїхъ тѣхната ревностъ и отървѣхъ тѣхната корысть. Наймного, Мандурійцы да стърпїхъ щото Идоменей да са надѣе да ги измамы еще единъ пѫть. Тѣ на много пѫти поискахъ да прекъснѣхъ рѣчта на Ментора, отъ боязнь да не бы неговыѣ мѫдры думы имъ откъснѣхъ съюзнициѣ, и наченхъ да губїхъ довѣrie къмъ сичкытъ Гърцы които бѣхъ въ събранieto. Менторъ, който го разумѣ, въсползова са да увеличи туй недовѣrie като вдъхваше несъгласie въ душитѣ на сичкытѣ тѣзи народы.

„Исповѣдамъ, думаше той, че Мандурійцы иматъ право да са плачѫтъ и да искатъ удовлетвореніе за о-бидытъ които имъ са сторихъ; но отъ друга страна не е тоже право щото Гърцы които са поселяватъ на тѣзи брѣгове да сѫ подозрителни и умразни на старыѣ народы на мѣстото, Напротивъ Гърцы трѣба да сѫ съединени помежду си и да сѫ присты на другыѣ; длъжни сѫ да бѫдѫтъ умѣренни и да не искатъ никога да грабищтъ земитъ на съсѣдитъ си; познавамъ че Идоменей има злочестината да ви стане подозрителенъ, но лесно е да са поправи сичкото ваше недовѣrie къмъ него. Телемахъ и азъ са предлагами като заложници и са поручавами за искренността на Идоменея. Ще останемъ въ ржцѣти ви чакъ до като той испълни вѣрили обѣщаніята си. Туй което вы осърбява, о Мандурійцы, извика той, е че критскытъ войски залувихъ нечакано сичкытъ планински проходы, и чрезъ туй тѣ сѫ въ състояніе да влѣзтъ, противъ волята ви и когато бѣхъ поискали, въ мѣстото дѣто са оттеглихте за да имъ оставите равнището покрай морето. Тѣзи проходы които Крътиштъ укрѣпихъ съ высоки кулы пълни сѫ обрѣжени человѣци сѫ слѣдователно дѣйствителната причина на войната. Отговорете ми, има ли нѣкоя друга?“

Тогази предводительъ на Мандурійцы стѫпи на срѣдата и рече: „Какво не сторихъ ный за да избѣгнемъ тѣзи война! Боговетъ ни сѫ свидѣтели че ный са отказахъ отъ мира само когато миръ станѫ за наше съвършенно невъзможенъ чрезъ славолюбietо на Крътиштъ и отъ затрудненieto въ което ны поставихъ да